
Āble, po mnĀ už nikdy nepĀjdeš

By David Wilkerson

April 19, 2004 V 51. kapitole Izaiáše pĀináší Pán mocné poselství pro všechny, kdo následují spravedlnost. Prohlašuje: „Poslouchejte mne, následovníci spravedlnosti, kteříž hledáte Hospodina“ (Izaiáš 51:1). O několik veršĀ dál opĀt volá k tĀm, „kteříž znáte spravedlnost, lide, v jehož srdci jest zákon mĀj“ (51:7).

Když Izaiáš pĀinesl toto poselství, byl jeho bezprostĀedním posluchačem Izrael. Ale BĀh tímto voláním oslovuje také každého oddaného vĀĀícího dnes. Je to slovo, které není zamýšleno jen pro vlastní Izrael, ale pro všechny, kdo jsou k Izraeli pĀipojení vírou. Mluví ke každému, kdo následuje Ježíše s velikou vášní. A v tĀchto dvou krátkých verších nám Āíká: „Mám tu poselství zvláštĀ pro tebe.“

Pán začíná tím, že své posluchače oslovuje jako „ty ztrápená a opilá, ale ne vínem“ (51:21). V době, kdy Izaiáš prorokoval, byl Izrael v Babylonském zajetí. BĀh chtĀl, aby jeho vzácný lid vĀdĀl, že zná jejich tísnivý stav, že ví o jejich nesnázích. PodobnĀ i dnes oslovuje každého kĀesĀana, který se stal zajatcem nĀjaké formy otroctví. Nezáleží na tom, zda je toto otroctví duševní, fyzické nebo duchovní. Boží oči jsou na každém svatém, který se potácí pod tíhou strašného bĀemene. A má pro nĀ toto slovo:

„Ani na chvíli si nemysli, že na tebe tato tíha dolehla jako dĀsledek hĀíchu. Jsi pod pĀímým útokem Satana. NepĀitel tvĀ duše tĀ obvinil a trápí tĀ. Takže teĀ, podobnĀ jako ĀlovĀk, který pije víno, jsi omámený a utahaný z jeho účinku. Jsi oslepený Āáblem a myslíš si, že jsi to zpĀsobil ty. Ale teĀ mĀ musíš poslouchat. Nastraž své uši pro slovo, které k tobĀ promluví.“

Možná, že právnĀ teĀ procházíš ve své duši temnou nocí strádání. Možná sedíš na hromadĀ popela z viditelných selhání a chyb. Nebo klesáš pod tíhou hĀíšných ĀetĀzĀ zavĀšených kolem tvĀho krku. Nosíš je už tak dlouho, jsi vysílený a utápíš se v zoufalství. Odložil jsi roucho spravedlnosti, které ti Ježíš dal, protože se cítíš nehodný, abys je nosil. Jsi prostĀ pĀíliš sklíčený, než aby ses hnul ve víĀe.

Āíkám ti, BĀh má poselství právnĀ pro tebe. A požaduje, abys naslouchal s veškerou pozorností. „A protože slyš nyní toto... Takto praví Pán tvĀj, Hospodin a BĀh tvĀj, vedoucí pĀi lidu svého: Aj, беру z ruky tvĀ kalich hrĀzy... Ale dám jej do ruky tĀch, jenž tĀ ssužují“ (51:21–23).

Jinými slovy tu Pán Āíká: „Jsem tu, abych vedl tvou pĀi, abych tĀ obhajoval a zakročil. A dávám ti toto zaslíbení: Vezmu od tebe kalich strachu, který zamoĀil tvĀj život. A dám ho do rukou tĀch, kteří tĀ utlačují. Učinil jsem tak s každým démonem nebo ĀlovĀkem, který zpĀsobil tvĀ soužení. Nedovolím jim, aby tĀ dál týrali. PrávnĀ teĀ ti Āíkám, je po všech tvých tyranech.“ Svou zuĀivost smĀĀuje na všechny, „kteříž Āíkali duši tvĀ: Sehni se, aĀ pĀes tĀ pĀejdeme“ (51:23).

Ale Pán pokračuje slovy: „Podkládala jsi jako zemi hĀbet svĀj, a jako ulici pĀecházejícím“ (51:23). Rozumíš obrázku, který tu Pán popisuje? Āíká: „Ano, pĀišel jsem, abych tĀ osvobodil. Ale také ti musím zdĀraznit, jaký v tom máš podíl ty. Pravdou je, že jsi dopustil, aby s tebou Āábel jednal po svĀm.“

„Nejprve tĀ Satan pĀemohl svou taktikou. Ale místo toho, abys mu odporoval mými sliby, ses sehnul a poklonuješ mu. OchotnĀ jsi složil své tĀlo do strachu, na ulicích zoufalství. A vystavil ses jeho Āábelské potupĀ. Dovolil jsi mu, aby vláĀel tvou tváĀ v prachu. Nechal jsi ho , aby po tobĀ všude šlapal. Jeho knížečství a moci ti nahánĀjí strach, úplnĀ tĀ zastrašily.“

1. BĀh vidí upĀímné, oddané svaté, jak jsou zašlapáváni pod Satanovýmá nohama Mnoho oddaných

služebníků dnes nosí b[ý]mena, která by nem[ě]li nosit. Jsou ubíjeni strachem a zastrašováním. Jak na to Pán reaguje? Ptá se: „Nyní tedy což mám činit? praví Hospodin. Pon[ě]vad[ž] jest lid m[oj] zajat darmo, a panovníci jeho k úp[ín]í jej p[ř]ivodí, praví Hospodin. Nad to ustavičn[ě] každého dne jménu mému útržka se činí“ (Izaiáš 52:5).

B[ý]h je rozho[ř]čený z toho, co se d[ě]je. Říká: „Co to tu vidím? Proč je m[oj] lid tak snadno okrádán a poko[ř]en? Satan je, jak chce, ponižuje, panuje nad nimi, trápí je, dohání je k pláči a na[ř]íkání. A oni mu nekladou v[ů]bec žádný odpor. A díky tomu je mé jméno, m[oj] majestát, má moc v porouhání.“

A ve svém úžasu B[ý]h p[ř]ipomíná svým k zemi sehnutým lidem: „Blízko jest spravedlnost má, vyjde[te] spasení mé“ (51:5). Říká: „Já jsem již promluvil své slovo o tvém vysvobození. Vyhlásil jsem to ve svých smluvních zaslíbeních. Vztáhl jsem již svou paži, abych t[ě] vytáhl z tvého procházení pouští. Tak proč si nenárokuješ, co jsem ustanovil? Proč nechodíš ve sv[ět]le mé svobody, radosti a pokoje?“

B[ý]h potom slibuje: „Nebo pot[ř]ší Hospodin Siona, pot[ř]ší všech pustin jeho, a učiní poušť jeho p[ř]erozkošnou, a pustinu jeho podobnou zahrad[ě] Hospodinovu. Radost a veselí bude nalezeno v n[ě]m, dík[em] čin[ím]í, a hlas žalm[ů] zpívání“ (51:3). Prohlašuje: „Pot[ř]ším t[ě]. Práv[ě] te[be] jsi schopen vid[ět] pouze svá selhání v každé oblasti tvého života. Ale to se zm[ění]. Obrátím tvou poušť v zahradu podobnou Edenu. Už brzy vstoupíš na osv[ě]žující mýtinu plnou radosti a pot[ř]šení.“

Toto nejsou prázdné, bláznivé sliby. Řekl je Všemohoucí B[ý]h, který vládne nade vším. Jeho myšlení o jeho lidu je dobré, není o zkáze a selhání. On nás miluje a je odhodlaný nás vysvobodit z každého strachu a deprese. Ale Pán nám chce také ukázat, jak jsme se do takového sklíčeného stavu dostali. Pán nám vytýká: „Sklonil ses p[ř]ed [š]áblem. Ochotn[ě] ses p[ř]ed ním položil na zem. A dovolil jsi mu, aby po tob[ě] šlapal.“

Práv[ě] te[be] žije množství pastor[ů], evangelist[ů] a zbožných laických lidí pod mračnem strachu. Proč? Umožnili Satanovi p[ř]ístup, aby je svobodn[ě] plundroval pochybnostmi. Týden po týdnu žijí s myšlenkami, že zanechají služby. Pochybují o Pánu, o jeho vedení. Žijí bez jakékoliv nad[ě]je do budoucnosti.

A B[ý]h nad tím vším žasne. Říká: „Já, já jsem ut[ě]šitel váš. Jakáž jsi ty, že se bojíš člov[ěk]a smrtelného, a syna člov[ěk]a tráv[ě] podobného?“ (51:12). Říká: „Proč se bojíš toho, co ti lidé mohou ud[ě]lat? Jejich pomluvy a výhr[ě]žky ti nemohou ublížit. Satan používá tv[ůj] strach, aby t[ě] p[ř]ivedl do otroctví. Ale já jsem ti zaslíbil vysvobození. Kdo jsi ty, abys poslouchal jeho lži, a ne moje Slovo?“

Pán potom pokračuje: „Nebojte se útržky lidí bídných, a han[ě]ní jejich ned[ě]ste se“ (51:7). Jinými slovy: „Proč m[ě]níte sami sebe p[ř]edstavami jiných o úspěchu a selhání? Dal jsem vám v[ě]čné zaslíbení. Ale vy jste se nechali zasypat výčitkami. Položili jste se na zem jako nášlapný kámen, aby nep[ř]ítel mohl p[ř]ejít.“

Nakonec B[ý]h říká: „D[ě]síš se ustavičn[ě] každý den“ (51:13). Popisuje v[ě]řící, kte[ří] se stali ob[ě]ťmi chorobného sebepozorování. David p[ř]ipouští: „Zemdlen jsem a pot[ř]ín p[ř]evelice, [v]u pro úzkost srdce svého“ (Žalm 38:8). David v[ě]děl, že k jeho zmatku p[ř]isp[ě]lo i to, že sám se t[ě]se strachem.

Takže, odkud se bere tv[ůj] strach? Proč jsi tak hluboce zastrašený, proč nemáš odvalu? P[ř]ebýváš ustavičn[ě] ve svém bídném stavu?

2. B[ý]h vidí též zástupy potlučených a zhroucených pastý[ř]ů Tucty kdysi horlivých pastor[ů] opustily

službu. A mnoho dalších je na odchodu. Celé měsíce nezažili dobrý den. Jejich manželky sledují, jak se těsou ve zmatku a trápení, až jsou nakonec stejně deprimované. Mají strach o své manžely, že ztratí zaměstnání, své domovy, svou stabilitu. Některé se dokonce bojí, aby si jejich manželé nesáhli na život. Tak bojují své vlastní bitvy, samy a v zoufalství.

Mnoho pastorů je znechucených, protože vidí tak málo ovoce ze své práce. Přednedávnm mi zavolal jeden drahý pastor, celý ustrašený. Ptal se: „Co děláte, když jste jako pastor udělal všechno, o čem víte, že jako pastor máte udělat, ale vidíte tak malou odezvu? Pilně se modlíte, postíte, chodíte v Kristově spravedlnosti. Jste poslušný a spoléháte na Pána, kážete pomazané slovo. Přesto lidé bez vysvětlení opouštějí církve. Nebo ještě hůř, otáčejí se k vám zády.“

„Řekněte mi, co děláte, když zaslíbení, která vám Bůh dal, se nenaplnují? Co se to najednou děje, po létech služby sboru začínají někdeji odpadat od víry? Děláte všechno, co jste se naučil během let služby Bohu. Ale nic se zpravidla neděje.“

Mluvil jsem s luteránským kazatelem, který se pravidelně setkává s dalšími pastory z jeho města. Jsou to zbožní muži různých denominací, kteří se navzájem ve své službě povzbuzují. Během několika prvních let jejich počet rostl. Ale během loňského roku se skupina začala zmenšovat. Teď, když se dostavuje méně a méně služebníků, se vkradla sklíčenost a deprese. Brzy se pastori začali jeden druhému svěřovat: „Pracuji mnohem tvrději než kdy dřív, ale vidím tak málo vzrůstu? Lidé se dokonce odvracejí. Co mohu dělat?“

Teď se dostavil pocit sklíčenosti i u luteránského pastora. Jeho poslední slova ke mně zněla: „Davide, prosím, modlete se za mě. A modlete se za zraněné pastory v mém městě.“

Celý náš národ je v úzkosti. V časopise Newsweek se uvádí, že 65 procent Američanů má problémy se spánkem. Probouzejí se a cítí, že nad nimi visí černý mrak zoufalství. Miliony lidí se teď cpou léky, jen aby našli malinkou chvíli úlevy. Obzvláště zde v New Yorku jsou lidé znepokojení a vystrašení. Panuje tu strach z bio-terorismu, nukleárních útoků, z vyhazování tunelů a mostů do povětří. Lidé na Long Islandu se bojí, že by tam mohla vybuchnout atomová zařízení.

Nyní víc než kdy jindy potřebují Boží lidé slyšet slovo od Boha. A v tomto čase úzkosti a strachu nám dal Pán nekompromisní slovo: „Děsíš se ustavičně každého dne prchlivosti ssuzujícího, jakž se jen postrojíš, aby hubil? Ale kdež jest pak ta prchlivost toho, kterýž ssuzuje?“ (Izaiáš 51:13).

Bůh se nás ptá: „Proč se bojíš nepřítelů? Co by ti eventuálně mohl udělat, když jsem ti zaslíbil budoucnost?“ Milovaný, neexistuje žádný scénář, žádná možná situace, v níž by tě ďábel mohl zničit. Víš, Ježíš Kristus zaslíbil nebe těm, kdo chodí ve víře. Až zemřeme, přijdeme okamžitě po jeho boku. Proto nás ďábel nemůže zničit; my pouze přejdeme ze smrti do života. Dostaneme nové tělo. A strávíme věčnost ve slávě s naším Pánem.

Ze všech lidí by právě Boží svatí měli být záživými příklady toho, co znamená žít v klidu a pokoji v těchto hrozných dnech. Máme být v klidu navzdory našim okolnostem, nabízet světu toto svědectví: „Pokoj, který ve mně vidíte, je mimo chápání tohoto světa. A to všechno proto, že jsem vložil svůj život do rukou Ježíše. Nezáleží na tom, co se mi stane. Živý nebo mrtvý, jsem Pánem po celou věčnost.“

Bůh nám dal též neotřesitelné zaslíbení pro život na této zemi. Říká, že až se ďábel pokusí po nás přejít, „pozná lid mé jméno mé, protože pozná, pravím, v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj,

přítomen budu“ (52:6). Jinými slovy Bůh říká: „Až budeš procházet nejtemnější zkouškou, přijdu a promluví k tobě. Uslyšíš mě říkat: ‚To jsem já, Ježíš, tvůj Spasitel. Neboj se.‘“

Kristus naplnil toto zaslíbení doslova do písmene v Matouši 14. Učedníci byli ve člunu uprostřed strašné bouře, byli zmítáni vlnami a vln. Náhle muži uviděli Ježíše, jak kráčí směrem k nim po vodě. Písmo říká: „A vidouce jej učedníci po moři jdoucího, zlekali se, říkouce: Obluda jest. A strachem křičeli“ (Matouš 14:26). Co udělal Ježíš v této strašné chvíli? „Ale i hned Ježíš promluvil k nim, říka: Doufejte, já jsem, nebojte se“ (14:27).

Říkal jsem si, proč Ježíš použil tato zvláštní slova: „Doufejte, buďte dobré mysli.“ Proč to říká mužům, kteří si mysleli, že co nejdříve zemnou? Ta slova znamenají zklidnit se, být šťastný, zbavený strachu. A tady, v době, kdy jsou učedníci ztrápení, spojil Ježíš tato slova se svou identitou. Připomeňme si, že tito lidé ho znali osobně. A on očekával, že na jeho slovo budou reagovat vírou. Říkal: „Otec zaslíbil, že k vám ve vaší bouři přijdu. Je psáno: ‚Lid můj pozná v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, ať, přítomen budu‘ (Izaiáš 52:6). Teď jsem k vám přišel ve vaší bouři. Jsem to já, Ježíš, tady s vámi uprostřed toho všeho. Tak se vzmužte.“ Podobně náš Spasitel očekává stejnou reakci víry od nás v našich zarmocujících časech.

Dále Bůh ukazuje na pravý důvod strachu a nespokojenosti jeho lidu: „Zapomínáš se na Hospodina učitele svého, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemi“ (Izaiáš 51:13). Říká: „Zapomněl jsi na mě ve své krizi. Dovolil jsi svým okolnostem, aby tě okradly o všechny vzpomínky na to, kdo já jsem. Já jsem Stvořitel vesmíru, má je všechna moc a majestát. Já tě mohu osvobodit v každém okamžiku. Ale ty jsi na to úplně zapomněl.“

Potom Pán upozorňuje: „Stal jsi se vzhledem svého vlastního strachu, jsi svázaný zbytečnými pochybnostmi. Místo toho, abys běžel k mému Slovu, bojuješ proti svým poutům.“ „Pospíší, aby zajatý propuštěn byl; neboť neumře v jám, aniž bude mít jaký nedostatek chleba svého“ (51:14). Jednoduše řečeno, naši pozornost zcela upoutaly naše okolnosti. Selhali jsme, nevzpomněli jsme si na Jeho Slovo k nám: „Toho, ješto zvěstuje dobré, ješto káže spasení, a mluví k Sionu: Kraluje Bůh tvůj“ (52:7).

Toto Hospodinovo poselství nemůže být jasnější: „Nedíváte se na mě jako na Boha, který může vyřešit vaše okolnosti. Tolik toužíte být zbaveni svých problémů, že jste se odvrátili od mé slávy a moci. Místo toho sebou mlátíte a voláte: ‚Bože, zbav mě toho.‘ Ale všechno, co potřebujete, je letmo zahlédnout můj majestát.“

Přemýšlej o tom: náš Pán svůj lid nikdy nezklamal. Naléhá na nás: „Ohlédni se na historii mých dětí v obou Smlouvách. Opětovně jsem je všech případech vysvobozoval. Nikdy jsem nepříteli nedovolil, aby zničil ty, kdo na mě spoléhali.“

„Teď se podívej do své vlastní historie se mnou. Selhal jsem někdy ve tvém vysvobození? Zůstal jsi někdy bez mého zaopatření? Můj služebník David svědčil: ‚Jsem starý a šedivý a přesto jsem nikdy neviděl, aby Boží lid žebřel o chléb.‘ Jsem milující Otec. A vždy se postarám o tvé potřeby.“

Bůh svému lidu přikazuje, aby se probudil a viděl své ohnuté postavení, „Probu se, probu se, oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své... Otřes se z prachu“ (Izaiáš 52:1–2). Bůh volá ke svým ohnutým služebníkům: „Vsta a setřep prach. Já jsem tvůj Pán. A ty jsi stále ještě můj spravedlivý.“

„Dovolil jsi nepříteli, aby tě přesvědčil, že jsi špinavý a nečistý. Říká ti, že nemáš žádné právo obléknout se do Kristova roucha spravedlnosti. Ale já ti prokazuji, abys povstal a znovu si toto roucho oblékl a usedl na své právoplatné místo, abys s ním vládl. Nesmíš Satanovi dovolit, aby po tobě kdykoliv šlapal. Mé slovo tě učinilo spravedlivým.“

Jak se mohou dnešní věřící probudit ze svého stavu a setřást prach? Co je k tomu zapotřebí, abychom se již neskláněli před nepřitelem. David odpovídá: „Všechna spása pramení mi z tebe“ (Žalm 87:7). Říká: „Všechno moje uspokojení se nalézá v tobě, Hospodine. Ty sám jsi pramenem mého naplnění. Ty jsi všechno, co potřebuji, abych byl kompletní, dokonalý, veselý a v pokoji.“

Už je to dlouho, kdy jsem došel ke stejnému závěru. Nic mimo Ježíše nemůže uspokojit touhy mé duše. Nic na této zemi se nevyrovná tomu, co mám v NĚm: ani rodina, ani přátelé, ani úspěchy ve službě. Můžeš vzít všechny knihy, které jsem napsal, všechny skutky, podniky, které jsem založil, všechny ty miliony lidí, kterých jsme se dotkli, i mou lásku v kázání. Všechno to můžeš odstranit, protože nic z toho se nevyrovná radosti z intimnosti s Kristem.

Jen mi dej větší zjevení o Kristu. Ať se k NĚmu dostanu ještě blíže. Ať lépe porozumím jeho cestám. Tohle zpěsobil, že má duše volá: „Haleluja!“ a mé srdce skáče radostí. Svou žízeň uhasím pouze tehdy, když piji z jeho studny.

Ježíš je také ten důvod, proč se již nestarám o to, zda se mé okolnosti změní. Jsem uspokojený tím, že mi Pán o sobě něco zjevil. A milost, kterou poskytuje, si poradí s každou okolností, kterou mohu trpět.

Kristus sám zažíval takovou mocnou milost během svého putování na zemi. Když čelil kříži, několikrát se v mukách modlil: „Otče, může-li mě tento kalich minouti.“ Když se modlil potěť, přišel anděl a sloužil mu. V tu chvíli Ježíš přijal sílu, aby čelil událostem, které byly před ním. A podle Písma se modlil dokonce ještě vážněji. Přesto Bible říká, že Ježíšova muka trvala.

Připadá mi to překvapivé. I poté, co byl posilován samotným Otcem, nesl Ježíš dál své trápení. Zřejmě jen tohle v něm vzbudilo větší odhodlání se modlit. Možná říkáš: „Otec Ježíše nakonec nevysvobodil.“ Ano, osvobodil. Síla, kterou Kristus přijal z nebe, ho provedla skrze jeho zkoušku. Opravdu, provázela ho celou cestu na kříž, a dál za něj ke slávě.

Všichni víme, že Ježíš je náš příklad. A poskytuje nám tu jasné znázornění, když se v podstatě modlí: „Otče, propouštím, že si přeji vysvobození. Ale nespěchám, abych byl zbaven této zkoušky. Nezápasím se svými okolnostmi. Jen tě chci ve své krizi poznat. Ne moje vůle, ale tvoje ať se stane.“

Děkuji Bohu za mnoho vítězství a úspěchů, ze kterých jsem se těšil během svých padesáti let ve službě. Ale musím vyznat, stejně jako Jákob: „Nemnozí a zlí byli dnové let života mého“ (Genesis 47:9). Hebrejské slovo pro zlé tu znamená protivenství, neštěstí, těžkosti, utrpení, strádání, úzkost, katastrofa, starost, soužení, sklíčenost, smutek, s těžkým srdcem. Krátce řečeno, vím, jaké to je, být v činném strachu a zoufalství. V dobách, kdy jsem byl mladý pastor, jsem cítil, jak opouštím službu. Byl jsem tak na dně, pábel si ze mě udělal nášlapný kámen. A mnoho nocí jsem věštl na Boha: „Kde jsi?“

Ale mohu se také ztotožnit s Jeremiášem. Prohlásil: „I řekl jsem: Nebudu ho připomínati, ani mluvit více ve jménu jeho. Ale jest v srdci mém jako oheň hořící, zavřený v kostech mých, jehož snažuje se zdržeti, však nemohu“ (Jeremiáš 20:9). Jedině tehdy, když jsem došel na konec svých sil, jsem se přestal starat, zda Bůh změní mé okolnosti. Tehdy mě přivedl do svého odpočinku, bez dalšího

ohýbání.

Pro většinu křesťanů, jejich stav se nezmění přes noc. Můžeš přijmout dotek od Boha v církvi a jít domů povzbuzen. Ale jak se pocit vytrácí, uvědomíš si, že tvé okolnosti jsou stejné. Jaké je řešení, ptáš se. Každá změna, která přichází, se musí uskutečnit v nás, ne v naší situaci. Musíme být tolik vydáni Ježíši, že se stává naším vším, naším výhradním zdrojem naplnění.

Jeden pastor mi ohledně toho vyprávěl nádherný příběh. Jedna mladá žena v jeho církvi se narodila s extrémním znetvořením v obličeji. Během let svého dospívání snila o setkání s mužem, který ji bude milovat navzdory jejímu handicapu. Její touha pokračovala i poté, co dosáhla dvaceti let, kdy také toužila mít dítě. Během těchto let přinášela vřelou svou prosbu před Pána a doufala, že odpoví.

Přednedávnem přišla tato mladá žena za pastorem. Podala mu mýdlo a dřevěné chrastítko. Řekla: „Pastore, potřeboji, aby sis vzal tyto věci z mých rukou. Mají co do činění se snem, který v sobě nosím již od dětství.“

„Pokaždé, když se můj otec umyl, požádal mě: ‚Zlatíčko, pojď mi podat mýdlo.‘ Milovala jsem to dřív. Dodávalo mi to pocit, že jsem pro něj potřebná a užitečná. Jak jsem stárla, doufala jsem, že mi to bude říkat i můj manžel. Mohla bych na to reagovat v lásce, tak jako u svého otce. Stejně tak jako dřevěné chrastítko, to mi připomíná mou touhu mít dítě.“

„Chci, abys věděl, že už nic z toho nebudu potřebovat. Složila jsem tyto sny. A vzdala jsem se jich pro něco lepšího. Víš, smířila jsem se se svým stavem. Víím, že se nikdy nezmění. Tak jsem to odevzdala Pánu. Teď Ježíš úplně naplnil můj život. Stal se zdrojem mé radosti. Našla jsem v něm to, co by mi žádný manžel nemohl dát. Vzal si mé staré sny a dal mi sám sebe.“

„Hospodin je můj manžel. A děti, které vidíš v církvi, jak se ke mně hrnou, jsou děti, které mi dal. Jsem bezmezně požehnaná. Tak teď prosím, vezmi si ode mě tyhle symboly. Jsem konečně osvobozená od jejich tíhy.“

Pastor říká, že veškerá skleslost a strachy této ženy jsou teď pryč. Nemohla by být šťastnější. A stala se nejvíce milujícím člověkem v jeho církvi.

Potom mi pastor roztřesenými slovy vyznal, že byl také změněn: „Vzdal jsem se svého snu mít velkou církev,“ řekl. „Můj sbor nerostl tak, jak jsem si myslel, že by měl. Chtěl jsem vidět ovoce své služby. Tato touha způsobila, že jsem se snažil být úspěšný v očích jiných.“

„Ale teď chci jen jednu jedinou věc. A tou je církev, která miluje. Chci pastоровat lidem, kteří se o sebe navzájem starají, milující rodinu vřelých. Nezáleží na tom, jak velcí nebo malí budeme. Až budu stát před Pánem, chci vědět, že jsem naučil své lidi milovat tak, jako miluje Ježíš.“ Tento muž vstoupil do Božího odpočinku.

I naše nejzbožnější sny se mohou stát bláznivými, když se jich nevzdáme pro Ježíše. Když pro nás náš Pán bude tyto věci chtít, on je pro nás způsobí. Mezitím máme žít v jeho pokoji. On ti právě teď připomíná: „Dal jsem příkaz k tvému vysvobození. No tak povstaň z prachu. Nepřítel již po tobě nikdy nepřejde. Já jsem tě posílil.“

Copyright/Omezení šíření: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. Může být tištěn/a v plném znění pro osobní potřeby, pro šíření v rámci rodiny nebo

mezi přáteli. Text nesmí být žádným způsobem měněn ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být veřejně elektronicky přenášen ani zpřístupněn prostřednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tscpulpitseries.org.

© 2004 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771